

RECULL DE PREMSA

10/07/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

24

PRENSA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
10/07/14	HOMENATGE A LES ALCALDESSES CATALANES DELS ÚLTIMS 35 ANYS / SEGRE	6	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
10/07/14	Enric Canals: "ENCARA ESTEM A LES BECEROLES DE RECUPERAR LA NOSTRA MEMÒRIA RECENT" / ARA	8	1
10/07/14	CAU LA INVERSIÓ EN SÈRIES I CINEMA / ARA	9	1
10/07/14	Consortio Internacional de Periodistas de Investigación: CENTENARES DE FAMOSOS COLOCAN SU DINERO EN EL PARAÍSO FISCAL DE JERSEY / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	10	1
10/07/14	LOS COMPRADORES DE «EL UNIVERSAL» OCULTAN QUIÉN ESTÁ DETRÁS DE LA OPERACIÓN / ABC (EDICION NACIONAL)	11	1
10/07/14	RTVE ULTIMA UN PLAN PARA AHORRAR 50 MILLONES AL AÑO Y SUPRIMIR 500 EMPLEOS / EL ECONOMISTA	12	2
10/07/14	FRANCISCO 'FICHA' AL EX PRESIDENTE DE LA BBC COMO ASESOR / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	14	1
10/07/14	MÀRIUS CAROL: "ELS DIARIS DE QUALITAT SOBREVIVIRAN" / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	15	1
10/07/14	GOWEX TAMBÉ HA SIGUT UN PROBLEMA PERIODÍSTIC / ARA	16	1
10/07/14	SORIA JUSTIFICA EL TANCAMENT DE CANALS DE LA TDT A CATALUNYA / EL PUNT AVUI	17	1
10/07/14	L'EXPERTA / ARA	18	1
10/07/14	SEGON EN EL MUNDIAL MOR UN ALTRE PERIODISTA ARGENTÍ EN UN ACCIDENT / SEGRE	19	1
10/07/14	ÉXITO DE LA PROGRAMACIÓN RELIGIOSA DE COPE / ABC (ALFA Y OMEGA)	20	1
10/07/14	PODEMOS LOGRA 14.000 EUROS PARA DENUNCIAR A ESPERANZA AGUIRRE y el periodista Eduardo Inda / LA MAÑANA DIARIO DE PONENT	21	1
10/07/14	JORGE LÓPEZ. EL PERIODISTA ARGENTINO (MARIDO DE VERONICA BRUNATI, DEL DIARIO 'MARCA'), QUE ESTABA CURBRIENDO EL MUNDIAL EN BRASIL PARA EL DIARIO 'OLÉ' Y RADIO LA RED, FALLECIÓ AYER EN SAO PAULO CUANDO / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	22	1

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
10/07/14	JESÚS GALLEGO DEIXA CUATRO PER CONDUIR EL 'CARRUSEL DEPORTIVO' DE LA SER / ARA	23	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Alcaldesses homenatjades amb la vicepresidenta del Govern, Joana Ortega.

Homenatge a les alcaldesses catalanes dels últims 35 anys

[LLEIDA] El Col·legi de Periodistes de Barcelona va acollir dimarts passat la presentació de l'estudi *Dones i homes en els Govern*

locals elaborat per l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya (ADPC) i es va homenatjar les alcaldesses pioneres, les his-

tòriques i les més joves del país. Entre elles, destaca Montserrat Fornells, de Vilanova de l'Aguda, amb només 31 anys.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

ENRIC CANALS

Productor, documentalista i exdirector de TV3

“Encara estem a les beceroles de recuperar la nostra memòria recent”

Enric Canals estrenarà al setembre el seu documental sobre Manuel Vázquez Montalbán i la repressió del 1962. RUTH MARIQOT

Desenterrar S'ha especialitzat a treure a la llum documentació inèdita sobre la història recent d'aquest país. Nascut a Tiana el 1952, va ser director de TV3 entre els decisius anys 1984 i 1989. Entre les seves sèries: 'Te'n recordes' i 'Aquell 1898'

ÀLEX GUTIÉRREZ

Manuel Vázquez Montalbán és el protagonista del pròxim documental d'Enric Canals, premi Godó de periodisme pel seu treball -escrit i audiovisual- sobre el consell de guerra de Jordi Pujol.

Per què va investigar el consell de guerra de Vázquez Montalbán? Coneixia la història que l'any 1962, amb motiu de les vagues d'Astúries, hi havia hagut moltes detencions d'estudiants a Barcelona. I una de les acusacions, la principal, havia sigut cantar *Asturias, patria querida*. Els que coneixem la cançó l'associem a anar de tasques pel Gòtic, així que sorprèn. Vaig començar a investigar i vaig saber que entre els jutjats per un consell de guerra hi havia el Vázquez Montalbán, la seva dona i el Salvador Clotas. Tres personatges prou interessants per buscar els antecedents del cas.

Es va endur alguna sorpresa? Sí, perquè, a banda dels set jutjats pel consell de guerra, hi havia un centenar llarg de detinguts. Gent capdavantera, anys més tard, de la cultura, la política, l'esport... Com el conseller d'Economia, Andreu Mas-Colell, o Ferran Martorell, expresident de l'Espanyol. També el periodista Jordi Negre, el físic Ferran Fullà, l'historiador Jaume Sobrequès, la catedràtica Dolors Folch...

Em consta que el documental segueix també la pista d'un quadre. Uns estudiants del Clínic van endur el retrat de Franco que presidia el paranif de la facultat. La policia no va assimilar aquest cop d'audàcia i va bolcar tota l'acció repressiva contra uns estudiants. Això era un febrer i va ser el precedent de les detencions, pallisses i condemnes d'aquell maig.

Van trobar-lo, finalment? El quadre va patir una sèrie de vicissituds: el volien treure del país per exposar-lo a la comunitat internacional i mostrar així que els estudiants havien perdut la por. Sabem tota la trajectòria del quadre. Fins i tot vam portar una retroexcavadora al lloc on estava enterrat. I vam localitzar l'autor del segrest.

¿L'herència d'aquesta cultura repressiva és encaraviva a les estructures actuals de l'Estat? Per sort, ha canviat bastant. Amb algunes excepcions que són conegudes, de tortures o apallissaments sistemàtics no n'hi ha.

Abans del de Montalbán va desenterrar també el consell de guerra de Jordi Pujol. Què es queda, d'aquell projecte? La seva reacció. És una persona que té la política a la medul·la. Quan li vaig trucar per aquest tema, em va dir: "Et dono deu minuts, que el país està per altres coses, ara". Però hi

vam estar una hora i quart. Quan li vaig deixar llegir la seva declaració... No recordava ni el que havia firmat, perquè ho va fer en un estat lamentable, apallissat. Vaig veure aquella espurna als ulls que denota interès. Se'n va oblidar, dels deu minuts.

¿Hem honorat prou la memòria històrica? No, encara estem a les beceroles de recuperar la nostra memòria recent. La repressió va ser molta i transversal: comunistes, catalanistes, creients que no anaven en sintonia amb les idees del franquisme, homosexuals... Era una polirepressió. I hem de tenir present que de causes militars entre el 1939 i el 1975 n'hi ha 111.000.

Però els anys de democràcia ja superen els que va durar el règim. Per què no s'ha pogut fer net? A la Transició es va decidir que no es faria net. L'oposició no tenia prou força per imposar-se. Ni es va revisar el passat ni es van exigir responsabilitats. Però, al cap d'uns anys, la gent vol saber. Perquè vol perdonar, però per fer-ho primer vol saber. I van passar tantes coses...

Com ara? Aspectes que potser no són prou atractius per als historiadors però que són molt definitoris del que era la repressió. I que afecten molt les famílies. Quanta gent hi ha que no sap què va passar amb els seus pares i els seus avis?

Moltes famílies no saben com buscar els papers que els pertanyen. I si ho saben és complicat. T'has de desplaçar a l'arxiu, fer instàncies... Sempre suposa dedicar-hi un temps. I hi ha l'opció de no saber, també legítima. Se'ls ha de facilitar la feina, en tot cas.

Com a exdirector de TV3: per què fa vint anys venien Sharon Stone i Joan Collins i ara no tenim als platós Tom Hanks o Emma Stone? Això no m'ho hauria de preguntar a mi. Deu ser més difícil portar-los ara, tal com ha evolucionat la promoció de Hollywood. Sovint recorriem a mirar qui visitava París i pagar l'extra fins a Barcelona. I també passa que no hi ha un programa que es dediqui a això. Vam fer l'*Angel Casas show* perquè volíem demostrar, als inicis de TV3, que no era una televisió localista, tal com alguns volien condemnar-la a ser.

¿La principal amenaça de TV3 són els atacs externs o la implosió presupostària interna? Si ara féssim TV3 de nou no seguiríem el mateix model que vam fer el 1983. Ara hi ha una indústria que genera talent i programes que poden ser líders i vendibles a l'estranger. No es fa al marge: es fa amb ajut de TV3, però des de fora de l'estructura. Això s'hauria de potenciar.

una ciutat

DUBROVNIK

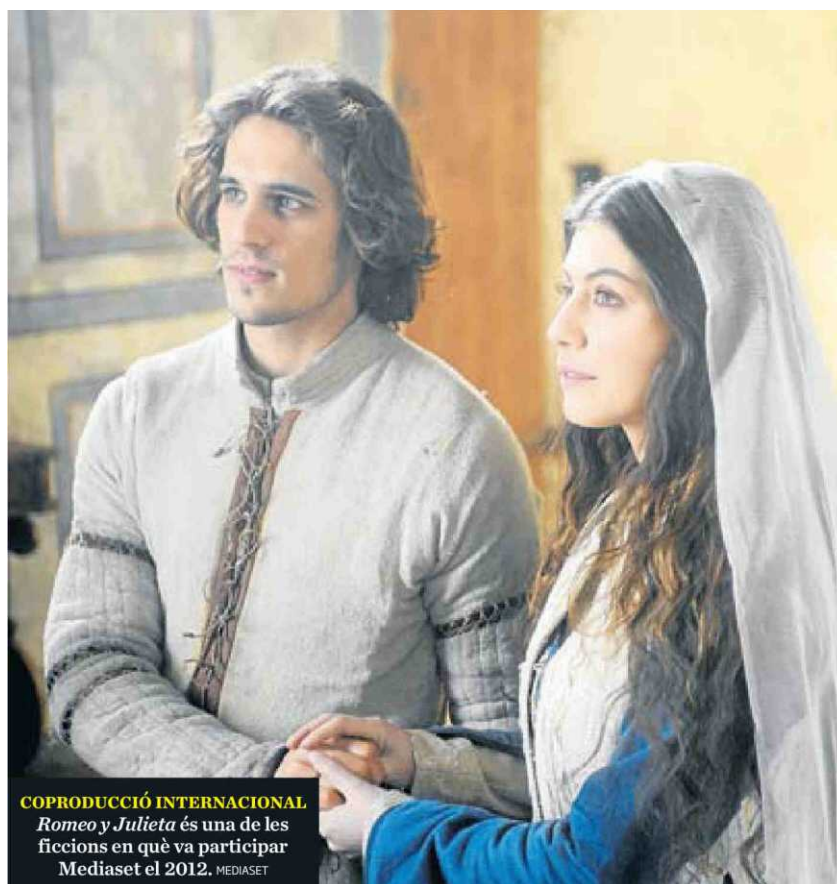
un color

VERMELL

una pel·lícula

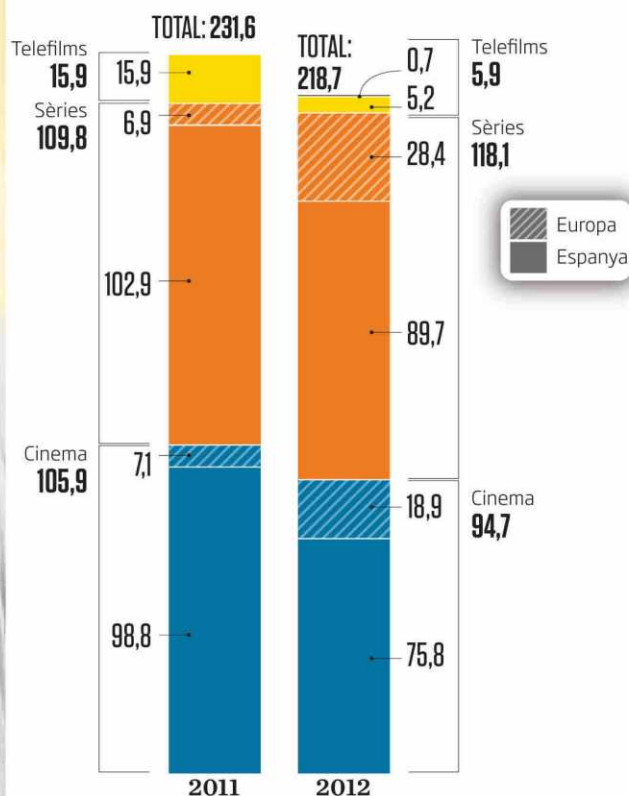
'CASABLANCA'

COPRODUCCIÓ INTERNACIONAL
Romeo y Julieta és una de les ficcions en què va participar Mediaset el 2012. MEDIASET

Inversió de les televisions en audiovisual

Xifres en milions d'euros

Font: Elaboració pròpia / Gràfic: E. Utrilla

ALBERT CASTELLVÍ ROCA
BARCELONA

Cau la inversió en sèries i cinema

Els canals espanyols destinen menys diners al sector audiovisual però participen més en projectes europeus

Les empreses de telecomunicacions i els canals de televisió espanyols van dedicar 218,7 milions d'euros l'any 2012 a finançar sèries i pel·lícules, cosa que suposa un descens del 5,6% respecte al 2011, quan l'aportació d'aquestes empreses a la indústria audiovisual havia arribat a 231,6 milions. Aquestes xifres, que encara no són definitives, formen part de l'informe que està elaborant la secretaria d'estat de Telecomunicacions per analitzar si les cadenes i les empreses compleixen amb l'obligació d'invertir almenys el 5% dels seus ingressos d'exploatació –el 6% en el cas de les televisions públiques– a la producció d'obres audiovisuals europees. Tot i que l'informe encara no s'ha fet públic i, per tant, no se saben les dades amb detalls, el govern espanyol ha avançat les grans xifres en resposta a una pregunta del PSOE.

La informació facilitada fins ara no desglossa la inversió per cadenes, però sí que ho fa per tipus de continguts –sèries, telefilms i pel·lícules cinematogràfiques–, i

Quatre operadors no inverteixen prou

Orange, DTS (l'empresa que opera Canal+), 13TV i Chello Multicanal (la filial d'AMC que gestiona canals temàtics com *Historia* o *Canal Cocina*) van incomplir l'any 2012 l'obligació de destinar el 5% dels ingressos a la producció d'obres audiovisuals europees. Ho indica la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència (CNMC), que ha aprovat la resta d'operadors de televisió i de telecomunicacions. Orange ha recorregut contra la resolució, ja que considera que sí que va complir amb les seves obligacions.

Increment La inversió en produccions europees va passar de 14 a 48 milions d'euros

també distingeix entre produccions espanyoles –produïdes en alguna de les llengües oficials a l'Estat i europees –rodades en altres idiomes–. En aquest sentit destaca que, mentre que la inversió en obres espanyoles va baixar dels 217 milions del 2011 als 170 l'any següent, la quantitat destinada a les produccions europees es va multiplicar per 3,5 i va passar de 14 milions a 48.

Aquest patró es repeteix per a cadascun dels formats analitzats. Així, en l'àmbit de les sèries, que concentra més de la meitat de la inversió total, els operadors de televisió i de telecomunicacions van aportar, el 2011, 102,9 milions d'euros a la indústria espanyola i 6,9 a l'europea, mentre que el 2012 van destinar-hi,

respectivament, 89,7 i 28,4 milions. Pel que fa al cinema, l'aportació a produccions espanyoles va passar de 98,8 milions a 75,8, i la inversió en projectes europeus es va incrementar des dels 7,1 milions fins als 18,9. Entre els telefilms, les xifres són molt inferiors, però es manté la mateixa tendència.

Coproduccions internacionals

Aquestes xifres reflecteixen, d'una banda, la baixada d'ingressos que van experimentar les cadenes l'any 2011 –el que va servir de referència per determinar l'aportació mínima del 2012–, però també la tendència cada vegada més accentuada a participar en projectes conjunts amb cadenes o productores d'altres països d'Europa. Sèries com *Alatriste* o *Romeo y Julieta*, en el cas de Mediaset; *Titanic: sangre y acero* o *La catedral del mar*, per part d'Atresmedia, i el documental *Google i el cervell mundial*, amb la participació de TV3, són alguns exemples recents de coproduccions internacionals, una via que permet a les cadenes reduir la inversió en els projectes –ja que part dels diners arriben dels altres socis– alhora que en garanteixen l'exploatació a l'estranger. ■

Centenares de famosos colocan su dinero en el paraíso fiscal de Jersey

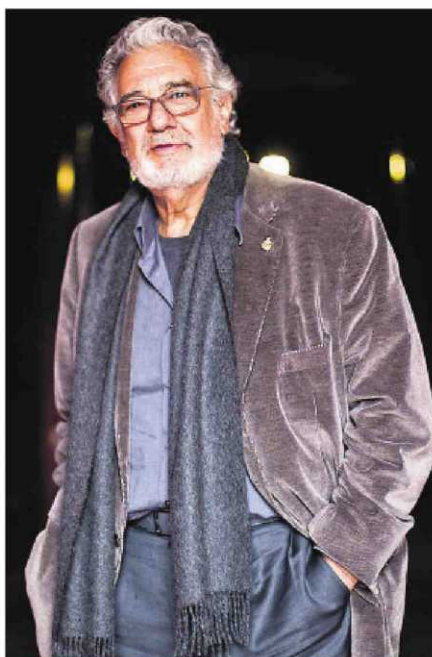
En los papeles obtenidos por un consorcio de investigación figuran, entre otros, Plácido Domingo, Valentino Rossi, Mel Gibson y Mark Knopfler

WALTER OPPENHEIMER
Londres

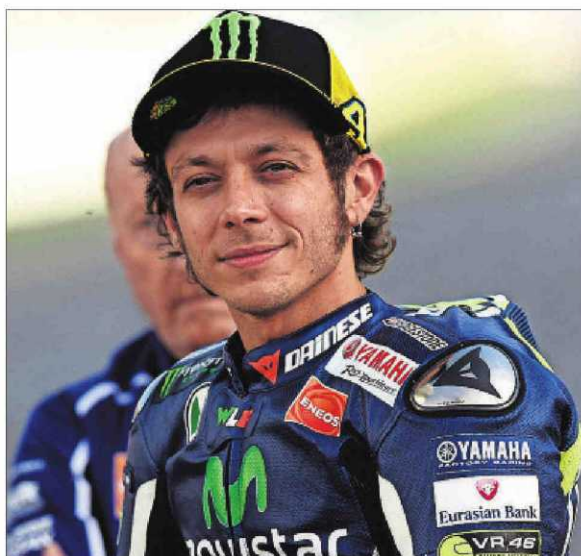
Son todos famosos en su terreno. Gente como el tenor Plácido Domingo; el motociclista Valentino Rossi; el actor Mel Gibson; el que fuera guitarrista del grupo Dire Straits, Mark Knopfler; el empresario que lanzó las aspiradoras sin bolsa, James Dyson; el exfutbolista Bryan Robson o el sastre de famosos por excelencia, Oswald Boateng. Y tienen una cosa en común: gestionan o han gestionado en el pasado sus fortunas o las de familiares suyos a través del paraíso fiscal de Jersey, una de las islas del canal de la Mancha que es formalmente independiente, pero depende del Reino Unido en términos constitucionales y de defensa.

No es que eso sea necesariamente ilegal o constituya una evasión de impuestos, pero el diario *The Guardian* ha decidido hacer pública su identidad "en nombre de la transparencia". La publicación de esos y otros nombres en la tarde de ayer es la segunda entrega, precedida por una lista de donantes de fondos al Partido Conservador británico, de los llamados "papeles de Jersey". Esos documentos contienen los detalles fiscales de 20.000 personas cuyas fortunas son gestionadas por la firma Kleinwort Benson, uno de los primeros gestores de patrimonios de la City que en los años sesenta decidieron explotar el productivo negocio que hay en las islas del Canal.

Los papeles de Jersey llegaron inicialmente al ICIJ (siglas en inglés del Consorcio Internacional de Periodistas de Investigación), que tiene su sede en Washington y se define a sí mismo como "el mejor equipo del mundo de investigación transfronteriza". El ICIJ decidió compartir y gestionar los papeles de forma conjunta con *The Guardian*, el diario londinense que

El actor Mel Gibson, el tenor Plácido Domingo y el motociclista Valentino Rossi. / CORDON PRESS / S. SÁNCHEZ / GETTY

puede ser más cuestionable desde Londres el hecho de que contrataran en Jersey una hipoteca multidivisa que en teoría les podía reportar beneficios a espaldas del fisco británico si cambiaban de divisa de forma provechosa. Según ellos, no fue ese el caso: "Después de perder dinero, decidimos devolver la hipoteca y cerrar la cuenta", han asegurado a *The Guardian*. "Jamás hemos intentado evadir impuestos en nuestros asuntos financieros. Creemos que cada uno ha de pagar su parte justa y estamos encantados de hacerlo", añaden.

En el caso de Rossi, las autoridades fiscales italianas le acusaron en su día de tener una cuenta en Jersey y de hacer ver que vivía en el Reino Unido para ser considerado "no residente" fiscal británico, lo que permitía evadir el pago de impuestos en su país, a pesar de que en realidad vivía en Italia. Rossi "llegó a un acuerdo con las autoridades italianas" y cerró su cuenta de Jersey en 2008, según sus contables.

El martes, *The Guardian* dio un enfoque más político a su primera entrega sobre los papeles

El tenor español "acepta" que su familia se benefició de un 'trust'

publicó el año pasado en exclusiva los documentos que Edward Snowden se llevó de la CIA.

En su entrega de ayer, *The Guardian* asegura que la firma de Los Ángeles que lleva las relaciones públicas de Plácido Domingo "ha aceptado que su familia se ha beneficiado de un trust en Jersey". "Había, aunque ya no lo hay, un trust para su hijo (...) administrado por un despacho de abogados. El señor Domingo, hijo, no es ni ha sido nunca residente en el Reino Unido", puntualizan los portavoces del tenor. "El propio Domingo, que ahora vive en Estados Unidos, tampoco ha de responder ante las autoridades fiscales británicas", precisa a su vez el diario.

El exfutbolista y luego entrenador Bryan Robson y su esposa sí son fiscalmente responsables ante las autoridades, y por eso

de Jersey al centrarse en los millonarios que donan dinero al Partido Conservador al tiempo que gestionan fiscalmente sus fortunas a través de Jersey. El caso políticamente más relevante es el del banquero Peter de Putron, residente en Jersey y que ha donado más de un millón de euros a los conservadores desde que la hermana de su mujer, Andrea Leadsom, fuera elegida diputada en las últimas elecciones.

Leadsom ha sido recientemente nombrada secretaria económica del Tesoro, un cargo que, según los laboristas, es incompatible con su cercanía familiar a su cuñado De Putron. Ella ha asegurado a través de portavoces que no estaba al corriente de las altas cuantías donadas por el marido de su hermana al Partido Conservador.

Los compradores de «El Universal» ocultan quién está detrás de la operación

► Se limitan a señalar que este es un «buen momento para invertir en Venezuela»

A. ALAMILLOS/F. J. CALERO
MADRID

El periódico venezolano más antiguo del país y principal opositor mediático del Gobierno de Maduro, «El Universal», fue adquirido hace unos días por el consorcio español Epalisticia S.L. por un monto no divulgado pero que, según diversas fuentes cercanas al periódico, rondó los 90 millones de euros. La cabeza visible de este grupo es el consejero delegado José Luis Basanta Otero, que cuenta con un pasado empresarial en México. Asegura estar sorprendido del revuelo generado por esta operación.

La opacidad de la maniobra queda de manifiesto por la negativa de Basanta a revelar a este periódico la identidad de los socios inversores. Opacidad que ha levantado sospechas sobre si es el gobierno chavista el que realmente está detrás de la operación, como ya ocurrió con las ventas del canal Globovisión y Cadena Capriles. «Nos han criticado desde ambos bandos», contesta Basanta a estos rumores. Sin embargo, el consejero delegado lucense, en nombre de los inversores, aclara que solo caben intereses económicos en esta compra.

Tras abrir las puertas de una oficina en la que no aparece en ninguna parte el nombre de Epalisticia, Basanta habla con ABC en un despacho vestido de estanterías repletas de libros de arte y enciclopedias: «Este es el momento de invertir en Venezuela», asegura Basanta, quien además adivina

un cambio de tendencia en la economía del país, con o sin el actual Gobierno. «Esta situación no puede ser eterna; hay fe en esta inversión». No teme hacer negocios en Venezuela pese a los precedentes de otras empresas españolas que han sido expropiadas en países aliados del chavismo. Explica que la presumible falta de seguridad jurídica no les preocupa.

El consorcio Epalisticia ha nombrado a Jesús Abreu Anselmi, que fue viceseminario de Infraestructura en los años 80, representante plenipotenciario de «El Universal», según anunció el propio periódico. Hace 16 años Abreu fue denunciado por el rotativo venezolano por ser prófugo de la Justicia, aunque, dice Basanta, este precedente no afectará a la línea política de «El Universal».

El consejero delegado del grupo español adelanta que habrá cambios, no en la ideología, sino en la proyección del medio en las nuevas tecnologías. Todo ello sin reducir la plantilla: «No somos americanos», ironiza. Basanta ha afirmado que Abreu puede ser quien mejor defiende la independencia del medio.

Una compra opaca

Epalisticia es la empresa que ha permitido al grupo inversor Tecnobreaks Inc. hacerse con el accionariado del periódico por la cantidad, según se ha publicado estos días, de unos 90 millones de euros. «En realidad, ha sido por menos de la mitad», admite Basanta. Este consorcio ha despertado asimismo sos-

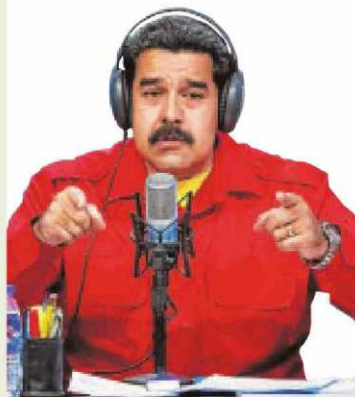
«Buen negocio»

Basanta niega que se haya adquirido «El Universal» por 90 millones, sino por menos de la mitad

Cerco a la prensa independiente

Compra de medios

En anteriores ventas de canales opositores al gobierno bolivariano, como en los casos de Globovisión y Cadena Capriles, las nuevas direcciones despidieron a los periodistas críticos a pesar de las promesas de respetar la línea editorial e ideología precedentes

Diario centenario

«El Universal», con 105 años de historia, ha sido durante el chavismo el principal periódico de la oposición

pechas por su reciente creación, conformada en julio de 2013. En la compra ha estado implicada también Alter Capital, consultora de la que es consejero delegado el propio Basanta y que se ha encargado de realizar la auditoría y el estudio de la inversión. Como adelantó ayer ABC, Alter Capital, fundada hace tres años, facturó 68.000 euros en 2012, cuando las pérdidas de-

claradas alcanzaron los 118.000 euros. Por su parte, Epalisticia fue creada para invertir en bienes raíces, medios de comunicación y petróleo. Al respecto, Basanta niega que Epalisticia tenga intereses en el petróleo venezolano. «No creo en las conspiraciones», concluye Basanta, que no duda en que la línea editorial la decidirán los columnistas, no el comprador.

RTVE ultima un plan para ahorrar 50 millones al año y suprimir 500 empleos

La Corporación plantea el cierre de 'Teledeporte' antes de enero de 2015 para ajustar 16 millones

Los sindicatos presentan un plan de bajas voluntarias con indemnizaciones de 50.000 euros

África Semprún MADRID.

RTVE se prepara para poner en marcha su enésimo plan de ajuste. La Corporación, que prevé cerrar 2014 con un déficit de 130 millones de euros, ultima una serie de medidas de ahorro que incluyen la reducción de gastos operativos, de estructura (cierre de *Teledeporte*) y de personal. Con este plan, que debe ser aprobado por el Consejo de Administración a finales de julio, la televisión que preside Leopoldo González Echenique busca ahorrar 49,8 millones al año y suprimir un mínimo de 500 puestos de trabajo mediante la puesta en marcha de un plan de bajas voluntarias.

El recorte, de casi 50 millones anuales, imprescindible para que Hacienda apruebe un "refuerzo presupuestario" para RTVE, incluye, en principio, la reducción salarial de 28 millones de euros que se incluyó en el II Convenio Colectivo aprobado a finales de 2013. En este punto, el ministro de Hacienda, Cristóbal Montoro, aseguró ayer que estaba trabajando para "rectificar una RTVE mal diseñada, financiada y gestionada". Así, dentro de las medidas, además de los ahorros también se estudia un cambio en la tasa de las *telecos* para que aporten más a la pública.

El ajustes de los costes de personal, que en 2013 alcanzaron los 372,4

Las cifras de la corporación

Cuentas de RTVE (millones de euros)

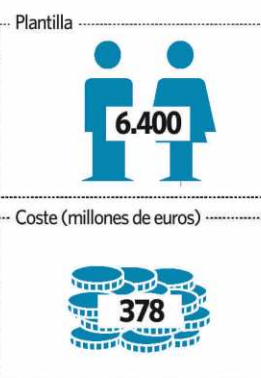
	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013
Total ingresos explotación	1.183,81	1.142,72	1.143,44	1.133,22	1.111,71	977,06	860,00
Ventas**	699,37	591,21	414,01	12,79	20,69	15,93	22,04
Total ingresos públicos*	435,59	502,57	711,52	1.109,56	1.163,13	883,05	803,09***
Total gastos de explotación	1.177,20	1.145,30	1.146,09	1.181,26	1.213,70	1.088,19	960,00
Aprovisionamientos	357,96	414,37	366,14	377,29	404,64	333,78	215,30
Servicios exteriores	454,57	387,31	314,58	326,97	310,05	292,17	237,00
Gastos de personal	295,93	343,63	373,37	381,36	382,94	351,83	372,43***
Resultado del ejercicio	12,90	-70,22	1,44	-47,11	-51,47	-112,98	-113,30

(*) Subvención del gobierno por servicio público, a partir de 2010 incluye la tasa del espacio radioeléctrico, la aportación de las *telecos* y la aportación de los operadores de televisión. (**) Hasta 2010 incluye los ingresos por publicidad. (***) Previsión.

Presupuesto de RTVE (millones de euros)

	2013	2014	VAR. (%) 2013-2014
Importe neto de la cifra de negocios	60,00	51,57	↓ -14,05
Otros ingresos de explotación	877,84	896,07	↑ 2,08
Ingresos accesorios y otros de gestión	10,60	11,26	↑ 6,23
Subvención Administraciones Públicas	293,43	293,46	↑ 0,01
Otros (telecos, teles...)	569,80	591,34	↑ 3,78
Ingresos totales	937,84	947,64	↑ 1,04
Gastos personal	378,55	349,90	↓ -7,57
Aprovisionamientos	190,95	286,08	↑ 49,82
Otros gastos	295,51	242,44	↓ -17,96

Fuente: RTVE y Presupuestos Generales del Estado.

millones, el 43,3 por ciento de los ingresos de la Corporación, se ha empezado a notar este año 2014, aunque fuentes de RTVE explicaron a este diario que no alcanzarán los objetivos de gasto previsto en el presupuesto: 349,9 millones.

A su vez, el desembolso de 30 millones por la emisión de los Juegos Olímpicos de Sochi y otra serie de imprevistos no permiten que RTVE cumpla con las previsiones de gasto, por lo que a mayo de 2014 ya acumulaba un déficit de 67 millones.

El ajuste de los gastos de personal se articula sobre tres patas: plan de bajas voluntarias, racionalización de los pluses salariales y reducción de la estructura directiva. Todavía no hay nada definitivo sobre cómo se va a llevar a cabo la reducción de la plantilla de 6.400 trabajadores, pero los sindicatos ya han presentado un plan de bajas voluntarias a la dirección de RTVE. La posibilidad de reducir personal por esta vía ya se contemplaba en el artículo 93 del II Convenio Colectivo de RTVE, firmado en 2013.

Los sindicatos han puesto sobre la mesa tres modalidades para que los trabajadores se acojan a las bajas. La primera incluye que los empleados que "habiéndolo cumplido la edad de jubilación prolongan la

elEconomista

Pasa a la página siguiente >>>

Empresas & Finanzas

>>> Viene de la página anterior

vida laboral por no alcanzar el total de su base reguladora" pacten una baja con una indemnización que compense la merma de la pensión que suponga jubilarse antes.

La segunda opción afecta a los empleados que no hayan alcanzado la edad para acceder a la jubilación anticipada. Es decir, aquellos trabajadores que se puedan prejubilizar tendrían la opción de pactar una indemnización con la empresa de 10.000 euros por año que falte para alcanzar la edad de jubilación, con un máximo de 50.000 euros. La tercera modalidad afecta al resto de trabajadores, que podrán pactar una indemnización de 45 días por año trabajado con 36 mensualidades. En todo caso, las bajas sólo podrán solicitarlas los trabajadores fijos que hayan estado en activo en los últimos cinco años.

En principio, estas bajas afectarán a unos 500 trabajadores, lo que supondrá una reducción del 8 por ciento de la plantilla, ya que las bajas son amortizables, es decir, que no se prevé que se contraten trabajadores para cubrirlas. Así, la plantilla de RTVE quedaría reducida a 5.900 empleados. "El plan puede afectar a 500 trabajadores o más, depende de lo que se pacte con la empresa", aseguran fuentes sindicales a este diario. La bajas voluntarias incentivadas son la única vía que tiene la Corporación para reducir personal antes de 2016, ya el II Convenio blindó la plantilla hasta diciembre de 2015.

Montoro: "Estamos rectificando una RTVE mal diseñada, gestionada y financiada"

Dentro de los ajustes salariales destaca la reducción de los pluses por programa y especial responsabilidad que suman unos 17 millones al año y la reducción del 5 por ciento de la estructura directiva y el 16 por ciento en mandos operativos. En 2012 ya se aprobó un recorte del 10 por ciento de la estructura directiva de RTVE.

En cuanto a los gastos operativos, la Corporación va a renegociar los contratos con Telefónica, Abertis y Sgae con el objetivo de reducir la factura un 5 por ciento. Por último, la medida que más polémica ha causado es la fusión de *Teledespote* con *La 2*, lo que permitirá la liberalización de parte del segundo multiplex. La medida, que en principio se aplicará a partir de diciembre de 2014, permitirá ahorrar unos 16 millones de euros entre contenidos y el pago de la señal. El cierre del canal temático estaba entre los planes de Industria para abaratar el dividendo digital y liberar espacio para las *telecos* y el 4G.

Francisco 'ficha' al ex presidente de la BBC como asesor

El Papa crea un comité para modernizar los medios de comunicación vaticanos

IRENE HDEZ. VELASCO / Roma
Corresponsal

Francisco continúa imparable con su programa de reformas. La Santa Sede, en primer lugar, anunció oficialmente ayer el nombramiento del francés Jean-Baptiste de Franssu como nuevo director del IOR (*Banco Vaticano*) en sustitución del alemán Ernest von Freyberg, con el objetivo de consolidar la tarea de *limpieza* emprendida por Bergoglio. A partir de ahora, el IOR será una entidad «de depósitos» y no un banco de inversión por lo que sólo se ocupará de gestionar el patrimonio vaticano.

Además, el cardenal George Pell,

el hombre al frente del nuevo *super-ministerio* de Economía puesto en marcha por Francisco, informó ayer de que se ha creado un comité de expertos con el objetivo de reformar los medios vaticanos. Los medios de comunicación de la Santa Sede —el *Osservatore Romano*, la Radio Vaticana y el Centro Televisivo Vaticano— se han convertido en *dinosaurios*. Empresas obsoletas con un montón de empleados, altísimos costes, un lenguaje rancio y una audiencia cada vez menor.

Para adaptarlos a los nuevos tiempos, Francisco nombrará un comité que, en los próximos 12 meses, dará

Jean-Baptiste de Franssu, nuevo presidente del IOR, ayer, en Roma. / EFE

a conocer una serie de reformas. El comité estará presidido por el británico Christopher Patten, católico, varias veces ministro, último gobernador británico en Hong Kong y presi-

dente de la BBC hasta mayo pasado. También formarán parte del comité expertos internacionales como Gregory Erlandson, presidente de una editorial católica sin ánimo de lucro

en EEUU; la alemana Daniela Frank, directora de Consejo de Medios Católicos; el padre francés Eric Salobir; la psicóloga mexicana afincada en España Leticia Soberon; y George Yeo, de Singapur. Además, el comité acogerá también a personal del Vaticano, como por ejemplo monseñor Paul Tighe, secretario del pontificio consejo para las Comunicaciones Sociales.

«El objetivo es adecuar los medios de la Santa Sede a las nuevas tendencias de consumo de medios, mejorar la coordinación y lograr progresiva y sensiblemente ahorros financieros considerables», explica un comunicado emitido ayer por la oficina de prensa vaticana. «Tomando como base las experiencias positivas con las recientes iniciativas como la *Pope App* (una aplicación que permite seguir en directo todos los actos públicos del Papa) o la cuenta de Twitter del Pontífice, los canales digitales serán reforzados para garantizar que el mensaje del Santo Padre llega al mayor número posible de fieles en todo el mundo, sobre todo a los jóvenes».

XAVIER CERVERA

El menjador del Cercle del Liceu es va omplir amb motiu de la conferència

Màrius Carol: "Els diaris de qualitat sobreviuran"

BARCELONA Redacció

"Els diaris de qualitat sobreviuran dignament". Aquesta és la divisa del director de *La Vanguardia*, Màrius Carol, per afrontar el futur de la premsa escrita i així ho va traslladar en el dinar-col·loqui que sota el títol "Els nous reptes de la premsa de referència" va tancar la temporada dels Dinars Cercle del Liceu. En presència de l'editor de *La Vanguardia*, el comte de Godó, Javier Godó, Carol va voler fer un homenatge al periodisme

com el "millor ofici del món", va repassar una dotzena de moments clau del periodisme –des de la fotografia de Robert Capa de la caiguda del milicià, icona de la Guerra Civil, a l'11-S o Wikileaks– i va reivindicar l'"alta capacitat de prescripció de la premsa escrita de qualitat". En aquesta línia, durant el col·loqui, Carol va reafirmar el compromís de *La Vanguardia* amb el periodisme independent, rigorós i plural, i va defensar la gran aposta per la cultura des de les pàgines del diari.●

pareumàquines
ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

Gowex també ha sigut un problema periodístic

En la cadena d'errors que han desembocat en l'esclat d'aquesta bombolla anomenada Gowex, els periodistes haurem de demanar també el nostre plat a taula a l'hora de digerir el tediós àpat de la responsabilitat. Perquè és cert que els principals controls –la CNMV, els polítics que van subvencionar la companyia sense establir mecanismes fiscalitzadors, etcètera– eren de tipus administratiu. Però els periodistes van contribuir a alimentar l'embriaguesa en l'entorn de l'empresa,

amb peces a les quals els sobrava eufòria i els faltava escepticisme.

Sobre el director de Gowex, Jenaro García, escrivia el portal Silicon News: "Es el CEO d'una de les empreses espanyoles amb més potencial del moment". I també: "La carrera fins a la glòria d'aquesta companyia espanyola tot just comença". D'això fa només dues setmanes. Cotizalia també lloava com l'empresa seguia "ampliant els seus horitzons". I, uns pocs dies enrere, *El Mundo* incloïa García en una selecció de 12 personatges que retrataven la generació del nou rei Felip VI. Es deia que l'empresa estava "valorada en ni més ni menys que 1.200 milions d'euros". Un diari acostumat a explicar les mil i una pestes sobre els nacionalismes hauria de reflexionar –ah, les servituds de la marca Espanya– si no incorria en aquest mateix pecat quan se sumava a encimbellar una companyia simplement pel fet de ser nacional.

Com que les eines efectives dels periodistes per auditar els comptes d'una empresa són limitades, l'únic que se m'acut és desconfiar sistemàticament dels *pelotazos* i reservar els adjectius efervescents per a altres disciplines més trivials.

Soria justifica el tancament de canals de la TDT a Catalunya

■ El ministre argumenta que s'infrautilitza l'espai radioelèctric

Redacció
MADRID

El ministre d'Indústria, José Manuel Soria, va justificar dimarts al Senat l'obligació de la Generalitat de tancar un dels tres múltiples de la TDT de què disposa per cedir l'espai al 4G, tal com estableix una normativa europea. Segons el ministre, Catalunya "infrautilitza" l'espai radioelèctric que es produeix "avui dia" a Catalunya, un fet que considera "preocupant".

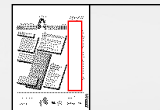
Soria va respondre a una pregunta del senador de CiU Ramon Alturo, que va recordar que l'obligació a la Generalitat de tancar un múltiple—espai on caben quatre canals— implica renunciar a l'alta definició i a la reciprocitat amb les Illes Balears, al mateix temps que desequilibra en favor del castellà el mapa de cadenes que es poden veure a Catalunya. Segons el senador de CiU, "el que passa és que, al darrere d'una decisió tècnica, s'hi amaga una decisió política que pretén torpedinar

El ministre Soria, en una compareixença ■ ARXIU

la llengua i la cultura catalanes". "Aquest és l'objectiu del seu govern, l'estem vivint contínuament amb el ministre Wert, i ara amb vostè", va continuar Ramon Alturo.

Per contra, el ministre va afirmar que la situació de TV3 i la llengua "no depèn en absolut" del seu ministeri, sinó que ha de ser la Generalitat la que decideixi, mitjançant la distribució que pot fer de l'espai radioelèctric, quin espai queda per a la televisió catalana i les locals. Soria va dir que els operadors ja han pagat al govern espanyol 1.200 milions per ocupar l'espai 4G, uns diners que es van destinar a "eixugar dèficit públic". ■

10.7.2014

TOVALLONS NEGRES

L'experta

Aquestes dates, fins no fa gaire, eren les que s'aprofitaven a l'empresa de comunicació per parlar de la temporada que ve. Quan el cap de programes li deia al crac que renovava, el crac parlava amb els diversos membres de l'equip. Li deia a tal guionista que gràcies, però que no seguiria, perquè la feina no havia sortit com ell necessitava. Li deia a tal redactor que ja no faria pantalla, però que, en canvi, seria el coordinador del programa. Li deia a l'experta en sexe que n'estava molt content i que continuaria. Enviava un missatge a l'expert en malalties tropicals perquè havien de "reconduir" l'espai. Dinava amb l'expert en mascotes perquè en volia l'exclusivitat, i feia un cafè amb l'expert en sèries per dir-li que vindria sempre que se n'estrenés una.

Abans de la crisi, als programes, hi treballava qui tenia talent. Segons el criteri (discutible) dels diversos cracs, d'acord. Si tal expert en revistes del cor resultava divertit, tothom el volia. Ara, amb la crisi, les coses són diferents i es pot dir que, en una bona part de programes, hi treballa qui té contracte a l'empresa ho faci com ho faci. "Si té cul, que sigui i que ompli mitja hora". Si el programa *Tot per tu*, d'Ona Matinal, necessita algú que comentis els vestits de la reina Letícia, el que farà el crac és parlar amb el dels números per veure si pot contractar la Txutxi Caparrós, que és la que escriu sobre moda al diari de Sant Kevin de Vallflosca. I el dels números li dirà que contractar la Txutxi Caparrós no s'ho poden permetre, però que a l'empresa justament hi ha una senyora (que té molt d'interès en la moda) i que ara no té cap feina assignada. Com que cobra igualment treballi o no treballi, el crac li faria un gran favor a l'empresa si la volgués agafar per fer una secció (de moda o de revistes del cor, del que fos) i de passada de guionista. Té un català deplorable, sí, però alguna cosa ha de fer. I aquest és el missatge que s'ha de donar als estudiants de periodisme.

EMPAR MOLINER

SEGON EN EL MUNDIAL Mor un altre periodista argentí en un accident

■ El periodista argentí Jorge *Topo* López va morir a Sao Paulo la matinada de dimarts a dimecres quan el taxi en el qual viatjava va ser envestit per un cotxe en què un grup de delinqüents s'escapava de la policia. Jorge López, de 38 anys, treballava per al diari esportiu *Olé*, la ràdio *La Red* i el diari *Sport*. El taxi en el qual viatjava va ser envestit per un vehicle en el qual els criminals fugien de la policia durant una persecució.

Com a resultat, el periodista va sortir disparat i va morir a l'acte. López és el segon periodista argentí que mor durant el Mundial. Dies enrere, María Soledad Fernández, filla del conegut periodista esportiu Miguel *Titi* Fernández, va morir en un altre accident de trànsit.

Zúñiga va colpejar amb el genoll Neymar a l'esquena.

Éxito de la programación religiosa de COPE

El programa de COPE *La Linterna de la Iglesia*, dirigida y presentada los viernes por José Luis Restán -en la foto-, ha obtenido una audiencia de 286.000 personas, un incremento del 13% respecto a la anterior oleada del EGM. *El Espejo*, el programa diario de información religiosa, ha obtenido el respaldo de 126.000 oyentes diarios, un 31% más.

EN CINCO HORAS

Podemos logra 14.000 euros para denunciar a Esperanza Aguirre

MADRID • Podemos logró ayer en cinco horas recaudar el dinero que tenían previsto conseguir en una semana, 14.000 euros, para sufragar dos denuncias contra la líder del PP madrileño, Esperanza Aguirre, y el periodista Eduardo Inda. La formación emprendió ayer una campaña en las redes sociales en

la que pedía a sus seguidores "ayuda para financiar los costes derivados de las acciones legales" en respuesta a las "graves acusaciones e insinuaciones vertidas" por Aguirre e Inda. Aguirre había acusado hace dos semanas al líder de Podemos, Pablo Iglesias, de dar apoyo a ETA y también de recibir 3,7 millones de euros del Gobierno de Venezuela destinado al partido. Inda, por su parte, había afirmado que Podemos se financia ilegalmente a través de Caracas. Pablo Iglesias, el viernes pasado, anunció que emprenderían acciones legales contra Aguirre e Inda.

JORGE LÓPEZ. El periodista argentino (marido de Veronica Brunati, del diario 'Marca'), que estaba cubriendo el Mundial en Brasil para el diario 'Olé' y radio La Red, falleció ayer en Sao Paulo cuando un coche robado por tres personas se estrelló contra el taxi en el que viajaba

■ Jesús Gallego deixa Cuatro per conduir el 'Carrusel deportivo' de la SER

Jesús Gallego deixarà de presentar l'edició del vespre de *Deportes Cuatro* per fer-se càrrec exclusivament del *Carrusel deportivo* de la Cadena SER. D'aquesta manera, Gallego segueix el camí oposat a Manu Carreño, que va abandonar el *Carrusel* davant la impossibilitat de compatibilitzar-lo amb la seva feina a Mediaset, on presenta l'edició del migdia de *Deportes Cuatro* i narra els partits de futbol.

INTERNET

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
10/07/14	Entendre des del blindat en què viatges / Media.cat - Observatori crític dels mitjans	27	2

Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Entendre des del blindat en què viatges

Jueves, 10 de julio de 2014

Passen coses. Som en temps en què passen coses, dit així, emprant aquest substantiu indeterminat plural. I si ho hagués de sintetitzar, potser matusserament, diria que aquesta mena de coses que passen són, en gran part, reflex de les goteres que afecten de manera creixent edifici institucional i de la pugna inevitable que daquelles sen deriva. Els contendents? Duna banda, els que en la intimitat fan mans i mànigues per tapar les nombroses vies daigua mentre segueixen emetent el tot sota control des de la tribuna pública; de l'altra, els que, provinents del fora de focus, treuen el cap per les remullades escletxes i, tot i aixecant el dit, etziben: ep, nanos, que som aquí!. La inèdita interacció entre dues realitats fins fa poc paral·leles provoca escenes insòlites, sovint delirants. El deliri és producte del xoc entre dues maneres de treballar, dos espais i dos tempsos radicalment diferents, però sobretot, de la incapacitat de la realitat eternament visible per considerar, ni tan sols imaginar, que la invisibilitat pública pugui esdevenir, en major o menor mesura, actor de l'obra, de la seva obra. Ho hem dentendre. Edifici institucional en perfecta estanquitat viu i beu de si mateix. Viu i beu dun repartiment de papers estrictament definit sobre l'escenari, i viu i beu de la propagació de la representació a una platea passiva immensa, descomunal, un tros de platea que no hi cap en edifici institucional però que, paradoxalment, nés el seu fonament. Entre les parets institucionals estanques, un dels rols definits sembla secundari. És aquell que retrata el que fan o diuen (que fan) la resta d'actors. És un rol si més no curiós, perquè diríem que la seva rellevància no ve definida tant per la seva intrínseca vàlua com pel servei de difusió que proporciona als companys de repartiment. En aquesta organització repeteixo, en cas d'òptim aïllament tot funciona. Els actors principals intervenen, gesticulen, polemitzen sovint, sobreactuant; sovint, amb estridència de cara a l'actor difusor. Aquest darrer fa arribar el treball dramàtic dels col·legues a l'exterior i colossal platea a la qual ofereix tallers de crítica i controvèrsia de marges acotats. De tant en tant, un altre dels rols complementaris de edifici institucional surt a la intempèrie i col·loca el termòmetre sobre la platea per detectar les fluctuacions en la valoració de l'obra contínua. Finalment, amb assenyada moderació, i com a sublimació daquest procés superb, edifici institucional obre les seves pesades portes a la gernació despectadors durant unes poques hores per tal que esculli els propers actors principals no pas, els directors de l'obra infinita. Durant aquest breu interval de temps, l'actor difusor pot donar lesquena a l'escenari i encarar l'habitualment invisible platea, per bé que l'instant és massa fugaç com per arribar a copsar-ne mides, tonalitats, rareses. Amablement convidada a retornar al seu fix i imperceptible pati de butaques, rere seu les feixugues portes del coliseu es clouen amb estrèpit, altre cop. En condicions d'òptima estanquitat. El veterà periodista estatunidenc Gay Talese memorava per al magazine de La Vanguardia fa unes setmanes una escena habitual de la darrera guerra d'Iraq: aquella gent estúpida, aquells corresponsals de diaris i televisions amb jaquetes de camuflatge i cascs dins les unitats americanes, que cobria la guerra des dun tanc! () Ens hem convertit en servidors dels

militars, en els seus relacions públiques. Amb el seu estret camp visual, el tanc avança, el tanc ignora. I des d'aquell blindat que taixopluga, tot el que hi ha a l'exterior, tot allò que no pots copsar ha de tenir per força una explicació atrinxerada o sha de circumscriure, com a molt, a l'àmbit estrictament militar. El tanc en què viatges com a reporter no és només habitacle, no és només transport; és sobretot, i alhora, interrogant i solucionari. Però ja no podem parlar destanquitat. Fa un parell d'anys que hem descobert uns alienígenes que diuen voler canviar-ho tot; ara, sens presenten uns altres que diuen que poden, fins i tot uns que gosen afirmar que guanyaran; com sorgeix gent que pretén ser crítica i que consumim crítica. Deu ser que passen coses. I passen coses i les veiem perquè hi ha goteres. O passen coses que provoquen goteres. O tot alhora. El cert és que seixamplen les vies d'aigua existents i sen van obrint de noves. I ja no hi ha prou dits, prou mans, prou peus per obturar-les. Indiferents a tot, però, amb el casc ben cofat, larmilla antibales i amb gravadora i càmera de camuflatge, des del tanc disparem anàlisis sobre les coses que passen i en cerquem explicacions en el terreny i des del terreny que coneixem. De dins estant i vestits estrafolàriament no ens adonem que aquells que ho volen canviar tot, aquells que diuen que poden o que guanyen o aquells que afirmen que són i seran crítics fan una esmena al carro de combat en la seva globalitat i, per tant, sense fer-ho potser explícit, a tots i cadascun dels soldats que viatgen dins la seva panxa. Entre les uniformes portades indignadíssimes del 16 de juny de 2011 i els despropòsits exhalats després de la sentència absolutòria pels fets del Parlament han passat tres anys i han passat moltes coses. Però no ho sembla. Pels actors, principals o secundaris, ni aleshores ni ara sembla haver-hi massa vida intel·ligent més enllà de les motivacions, disputes i intrigues emmarcades en l'escenari rigorosament institucional. Cal recórrer perquè no torni a passar. Continuava Talese: els periodistes hem de ser forasters. Hem de ser militants, traïdors, potser terroristes en el sentit que l'ordinador ha de ser un seriós adversari, no irrespectuós, però sí escèptic del poder. Amarat, xop de teatralitat, l'actor pretesament secundari segueix fent-se el sord davant dels avisos cada cop més intensos que arriben de l'exterior. La música no va dedicada a mi; en tot cas, als actors protagonistes. Senganya. Oblida la seva responsabilitat en l'estanquitat i insalubritat de l'edifici i en la pròrroga infinita del mateix show. I oblida el més essencial de tot: que, per naturalesa, un foraster no pot deixar-se confinar a la panxa de cap poderós blindat. No pot. Mai.